"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଅ - ହେ ଭୂତମାନେ ତୁମେ ଆମ ପାଖକୁ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ, ଏହିଭଳି ଡରାଇବା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ପଳାଇଯିବେ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଈଶ୍ୱରୀୟ ନିଶାରେ ରହୁଥିବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଜୀବନର ଶୋଭା କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ସେବା ହିଁ ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଶୋଭା ଅଟେ । ଯଦି ତୁମକୁ ଏହି ନିଶା ରହୁଛି ଯେ ଆମକୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଲଟେରୀ ମିଳିଛି ତେବେ ସେବାରେ ସଉକ ରହିବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ତୁମର ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ସେତେବେଳେ କାହାକୁ ତୀର ଲାଗିବ ଯେତେବେଳେ ତୁମ ଭିତରେ କୌଣସି ଭୂତ ନଥିବେ ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବୋଲି କହିବାର ହକଦାର କିଏ ହୋଇଥାନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ଯାହାଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ ଭଗବାନ ଆମର ପିତା, ଆମେ ଏପରି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ଏପରି ନିଶାରେ ରହୁଥିବା ଯୋଗ୍ୟ ସନ୍ତାନ ହିଁ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ କହିବାର ହକଦାର ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ଚରିତ୍ର ଠିକ୍ ନାହିଁ, ଚଳଣିରେ ରାଜକୀୟତା ନାହିଁ ତେବେ ସେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ବୋଲାଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଶିବବାବା ମନେ ଅଛନ୍ତି ? ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜତ୍ୱ ମନେ ଅଛି ? ଏଠାରେ ଯେତେବେଳେ ବସୁଛ ସେତେବେଳେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବା ଦରକାର ଯେ, ଆମେ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଏବଂ ଆମେ ନିତ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ବିନା ଆମେ ବର୍ସା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇପାରିବୁ ନାହିଁ । କେଉଁ ସମ୍ପତ୍ତି ? ପବିତ୍ରତାର ସମ୍ପତ୍ତି । ତେବେ ସେଥିପାଇଁ ସେଭଳି ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । କେବେ ବି କୌଣସି ବିକାରର କଥା ଯେପରି ଆମ ପାଖକୁ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । କେବଳ କାମ ବିକାରର କଥା ନୁହେଁ, କେବଳ ଗୋଟିଏ ଭୂତ ନୁହେଁ ପରନ୍ତୁ କୌଣସି ବି ଭୂତ ଯେପରି ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଏପରି ଶୁଦ୍ଧ ଅହଂକାର ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବହୁତ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଭଗବାନଙ୍କର ଆମେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ସନ୍ତାନ ନା । ତେଣୁ କଥାବାର୍ତ୍ତା, ଚାଲି-ଚଳନ କେତେ ରାଜକୀୟ ହେବା ଦରକାର । ବାବା ଚାଲି-ଚଳନରୁ ବୁଝିଥାଆନ୍ତି ଯେ ଇଏ ତ ବିଲକୁଲ୍ (ୱର୍ଥ ନଟ୍ ଏ ପେନୀ) ପାଇ ପଇସାକର ମୂଲ୍ୟ ନୁହେଁ । ଇଏ ତ ମୋର ସନ୍ତାନ କହିବାର ହକଦାର ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଅଯୋଗ୍ୟ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ମନ ଭିତରେ ଏପରି ସଂକଳ୍ପ ଆସିଥାଏ । ତେବେ ଇଏ ମଧ୍ୟ ବାବା ଅଟନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବାବା ଆମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କେହି-କେହି ଏପରି ବି ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ବିଲକୁଲ୍ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହି ସେହି ନିଶ୍ଚୟ କିମ୍ବା ଖୁସି ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ନାହିଁ । ତୁମର ବୁଦ୍ଧି କେତେ ଉଚ୍ଚ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ କେତେ ଉଚ୍ଚ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ବାବା କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭିତରେ ଚିନ୍ତନକର ଆମେ କେତେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ତେଣୁ ଆମର ଚରିତ୍ର କେତେ ଉଚ୍ଚ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଯାହା ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତା ମାନଙ୍କର ମହିମା ରହିଛି, ତାହା ଆମର ହେବା ଉଚିତ୍ । ତେବେ ପ୍ରଜାମାନଙ୍କର କ'ଣ ବା ମହିମା ହେବ । ମହିମାରେ କେବଳ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ କେତେ ଭଲ ସେବା କରିବା ଦରକାର । ଉଭୟ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଏହିଭଳି ସେବା କରିଛନ୍ତି ନା । ସେଥିପାଇଁ ବୁଦ୍ଧି କେତେ ଉଚ୍ଚ ହେବା ଦରକାର । କେତେକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କଠାରେ ତ କୌଣସି ଫରକ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ମାୟାଠାରୁ ହାରିଯାଇ ଆହୁରି ଅଧିକ ବିଗିଡ଼ି ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ନଚେତ୍ ଭିତରେ କେତେ ନିଶା ବା ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୋର ପରିଚୟ ଦେଇଚାଲ । ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମର ଶୋଭା ବଢ଼ିବ, ତେବେ ଯାଇ ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାନ ପାଇବ । ସନ୍ତାନ ସିଏ ଯିଏ ପିତାଙ୍କର ହୃଦୟ ସିଂହାସନ ଆରୋହଣ କରିଥାଏ । ପିତାର ସନ୍ତାନ ପ୍ରତି କେତେ ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ । ପିଲାଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଚଢାଇଥା'ନ୍ତି । ଏତେ ମୋହ ରହିଥାଏ କିନ୍ତୁ ତାହା ତ ହଦର (ବିନାଶୀ) ମାୟାବୀ ମୋହ । ଇଏ ହେଉଛି ବେହଦର (ଅବିନାଶୀ) ମୋହ । ଏପରି କୌଣସି ବାପା ନଥିବେ ଯିଏକି ନିଜର ପିଲାକୁ ଦେଖି ଖୁସୀ ହେଉନଥିବେ । ମାତା-ପିତା (ବାବା-ମମ୍ମା) ତ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ବହୁତ ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଯେତେବେଳେ ବସୁଛ ସେତେବେଳେ ଭାବିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଭଗବାନ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆମର ଓବିଡ଼ିଏଣ୍ଟ ଟୀଚର (ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଶିକ୍ଷକ) ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ବେହଦର ବାବା ନିଶ୍ଚୟ କୌଣସି ସେବା କରିଥିବେ ସେଥିପାଇଁ ତ' ତାଙ୍କର ଗାୟନ ହେଉଛି ନା । ଏହା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା । ତାଙ୍କର କେତେ ମହିମା ଗାନ କରାଯାଉଛି । ଏଠାରେ ବସିବା ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ନିଶା (ବହୁତ ଖୁସି) ରହିବା ଉଚିତ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ନିବୃତ୍ତି ମାର୍ଗର । ତାଙ୍କର ଧର୍ମ ହିଁ ଅଲଗା । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସନ୍ନ୍ୟାସ ମାର୍ଗ ବିଷୟରେ ଜାଣିନଥିଲ । ତୁମେ ତ' ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମରେ ରହି ଭକ୍ତି କରୁଥିଲ, ତୁମକୁ ପୁଣି ଜ୍ଞାନ ମିଳିଲା, ତାଙ୍କୁ ତ ଜ୍ଞାନ ମିଳିବାର ନାହିଁ । ତୁମେ କେତେ ଉଚ୍ଚ ପାଠ ପଢୁଛ ଆଉ କେତେ ସାଧାରଣ ହୋଇ ତଳେ ବସିଛ । ଦିଲୱାଡ଼ା ମନ୍ଦିରରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ତଳେ ତପସ୍ୟାରେ ବସିଛ, ଉପରେ ବୈକୁଣ୍ଠ ରହିଛି । ଉପରେ ବୈକୁଣ୍ଠର ଚିତ୍ର ଦେଖି ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଉପରେ ସ୍ୱର୍ଗ ରହିଛି ।

ତୁମମାନଙ୍କ ମନ ଭିତରେ ଏହି ସବୁ କଥା ଆସିବା ଉଚିତ୍ ଯେ, ଏହା ଏକ ସ୍କୁଲ, ଆମେ ଏଠାରେ ପାଠପଢୁଛୁ । ତୁମେ କେଉଁଠାକୁ ବି

ବୁଲିବାକୁ ଯାଅ, କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ଖିଆଲ ଚାଲିଲେ ବହୁତ ମଜା ଲାଗିବ । ବେହଦ ବାବାଙ୍କୁ ତ ଦୁନିଆରେ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାପାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ହୋଇ ବାପାଙ୍କ ଜୀବନକାହାଣୀକୁ ନ ଜାଣିବା, ଏପରି ବୁଦ୍ଧୁ କେବେ ଦେଖିଛ । ବାବାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ କହିଦେଉଛନ୍ତି ସିଏ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି । ଭାଗବାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ସେ ନିଜେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ନିଜେ ହିଁ ପୂଜାରୀ । ଏବେ ତୁମ ଭିତରେ କେତେ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ କେତେ ଉଚ୍ଚ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲୁ । ପୁଣି ଆମେ ହିଁ ପୂଜାରୀ ହୋଇଛୁ । ଯେଉଁ ଶିବବାବା ତୁମକୁ ଏତେ ଉଚ୍ଚ କରାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ତୁମେ ହିଁ ତାଙ୍କର ପୂଜା ଆରମ୍ଭ କରୁଛ । ଏକଥାକୁ ଦୁନିଆ ଜାଣିନାହିଁ ଯେ ଭକ୍ତି କେବେ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ବାବା ତୁମକୁ ପ୍ରତିଦିନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏଠାରେ ବସିଥିବା ବେଳେ ଆନ୍ତରିକ ଖୁସିରେ ରହିବା ଦରକାର ନା । ଆମକୁ କିଏ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ! ଭଗବାନ ଆସି ପାଠପଢାଉଛନ୍ତି - ଏକଥା କେବେ କେହି ଶୁଣି ମଧ୍ୟ ନଥିବେ । ସେମାନେ ତ ଭାବୁଛନ୍ତି ଗୀତାର ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହିଁ ପାଠ ପଢାଉଥିବେ । ଆଚ୍ଛା, ଭାବିନିଅ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ମଧ୍ୟ ତୁମର କେତେ ଉଚ୍ଚ ଅବସ୍ଥା ରହିବା ଦରକାର । ମନୁଷ୍ୟ ମତ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମତ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ବହି ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ତ କାହାର ମତ ନେବାର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ମତ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ତ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରେ ମତ ମିଳିଥିଲା ଯାହା ଫଳରେ ସେମାନେ ସେହିଭଳି ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବାପାଇଁ ଶ୍ରୀମତ ମିଳୁଛି । ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତ ଏବଂ ମନୁଷ୍ୟ ମତ ଭିତରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟ ମତ କ'ଣ କହୁଛି ଏବଂ ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତ କ'ଣ କହୁଛି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଭାବେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ଯେମିତିକି ପିଲାମାନେ କାହା ସହିତ ମିଶିବାକୁ ଗଲାବେଳେ ସାଥୀରେ କିଛି ଉପହାର ନେଇଯାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ମନେ ପଡେ ନାହିଁ କାହାକୁ କେଉଁ ଉପହାର ଦେବା ଦରକାର । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ମତ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତର ପ୍ରଭେଦ ରହିବା ବହୁତ ଜରୁରୀ ଅଟେ । ତୁମେ ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲ, ତେଣୁ ତୁମ ପାଇଁ ଆସୁରୀ ମତ ଥିଲା, ଏବେ ତୁମକୁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତ ମିଳୁଛି । ଏଥିରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ରଚନା ହୋଇଛି । ବାବା କ'ଣ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ପଢି ଆସୁଛନ୍ତି କି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କ'ଣ କୌଣସି ପିତାର ସନ୍ତାନ କି ? ମୁଁ କ'ଣ କୌଣସି ଗୁରୁଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ କି, ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ଶିଖିଛି ? ତେଣୁ ଏସବୁ କଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ଯଦିଓ ଏକଥା ଜାଣିଛ ଯେ ସେମାନେ ମାଙ୍କଡ଼ ବୁଦ୍ଧି ଯୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମନ୍ଦିର ଯୋଗ୍ୟ ମଧ୍ୟ ହେବେ ନା । ଏହିପରି ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ମନୁଷ୍ୟ ମତରେ ଚାଲିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ କହୁଛ ଯେ ଆମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ମତ ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ହେଉଛୁ, ସେ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନୁବାଚ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା - ଆମେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ପାଠ ପଢିବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଆମେ ପ୍ରତିଦିନ ଏକ ଘଣ୍ଟା ୪୫ ମିନିଟ୍ ପାଇଁ ସେଠାକୁ ଯାଉଛୁ । କ୍ଲାସରେ ଅଧିକ ସମୟ ମଧ୍ୟ ନେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ତ ଚାଲି-ବୁଲି ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଉଭୟ ବହୁତ ସହଜ । ଅଲଫ(ଆଲ୍ଲା) ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଶବ୍ଦ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ଢେର ଶାସ୍ତ୍ର ରହିଛି, ଯଦି ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ଏକତ୍ର କରାଯିବ ତେବେ ସାରା ଘର ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଭରିଯିବ । ଏହା ଉପରେ କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିବ । ଏବେ ବାବା ତ' ବହୁତ ସହଜ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବାଙ୍କର ବର୍ସା ହେଉଛି ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜତ୍ୱ । ତୁମେ ବଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲ ନା । ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା ନା । କ'ଣ ତୁମେ ଭୁଲିଯାଇଛ ? ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାର ଭାବି (ପୂର୍ବ ନିଶ୍ଚିତ) କୁହାଯାଏ । ଏବେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ୫ହଜାର ବର୍ଷରେ ଥରେ ପାଠପଢାଇବାକୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ବର୍ସା ନିଶ୍ଚୟ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଅଥବା ସ୍ୱର୍ଗ ହିଁ ହେବ ନା । ଏହା ତ' ବିଲକୁଲ୍ ସାଧାରଣ କଥା । କିନ୍ତୁ କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଯେପରି ତାଲା ଲାଗିଯାଇଛି ଏବଂ ସେହି ତାଲା ଖୋଲୁ ହିଁ ନାହିଁ । ଏପରି ତାଲା ଲାଗିଛି ଯାହାକି ଏତେ ସହଜ କଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ କଥା, ବାସ୍ । ଅଧିକ କିଛି ପାଠ ପଢାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ କରାଇପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଏହା ସ୍କୁଲ୍, ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ପାଠପଢା ଚାଲୁ ରହିଛି । ଜ୍ଞାନସାଗର ବାବା ତୁମକୁ ଏତେ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ସାଗରକୁ କାଳି କରି, ସମଗ୍ର ଜଙ୍ଗଲକୁ କଲମ କରିଲେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ କେତେ ସମୟ ଲାଗୁଛି । ଭକ୍ତି ତ ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ତୁମେ କରି ଆସିଛ । ଏବେ ଏହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ତ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି, ବାବା ତୁମକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ନିମନ୍ତେ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସେହି ଶାରୀରିକ ସ୍କୁଲରେ ତ ତୁମେ କେତେ ସମୟ ପାଠ ପଢୁଛ । ୫ ବର୍ଷରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ୨୦-୨୨ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଠ ପଢୁଛ । ରୋଜଗାର କମ୍ ଏବଂ ବହୁତ ଖର୍ଚ୍ଚ କଲେ କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ ନା । ବାବା କେତେ ସାଲବେଣ୍ଟ (ଧନବାନ) କରାଉଛନ୍ତି, ପୁଣି ଇନ୍‌ସାଲବେଣ୍ଟ (ଦରିଦ୍ର) ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଭାରତର ଅବସ୍ଥା ଦେଖ କ'ଣ ହେଲାଣି । ତୁମକୁ ଏହି କଥାକୁ ସାହସର ସହିତ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ମାତାମାନେ ଏଥିରେ ପ୍ରଥମେ ଆଗଭର ହେବା ଉଚିତ୍ । ତୁମମାନଙ୍କର ହିଁ ଗାୟନ ହେଉଛି ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍ । ଧରିତ୍ରୀକୁ ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି । ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ସେମାନେ ହିଁ ଏହି ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଯେପରି କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ, ସେହିପରି ଏବେ ମଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଦେଖ ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ କେତେ ଅତ୍ୟାଚାର ହେଉଛି । ଜାଣିଛନ୍ତି ଆମକୁ ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏବେ ବାବାଙ୍କର ହିଁ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁମାନେ ବନ୍ଧନରେ ଅଛୁ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଛେଳି ବା ମେଣ୍ଢା କୁହାଯିବ । ଗଭର୍ଣ୍ଣମେଣ୍ଟ କିଛି କହିପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ତୁମେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବା କାହିଁକି କରୁଛ । କଥା କହିବାର (ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇବାରେ) ସାହସ ଦରକାର । ଯାହାଙ୍କଠାରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ସେମାନେ ତ ଏତିକି କଥାରେ ସହଜରେ ବନ୍ଧନ ମୁକ୍ତ ହୋଇପାରିବେ । ଜଜଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବ - ଆମେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସେବା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତଥାପି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ କହୁଛନ୍ତି ମୁକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କର, ଗାଇଡ଼୍ ହୁଅ । ଭାରତବାସୀଙ୍କଠାରୁ ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଭଲ ।

ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ବୁଦ୍ଧିମାନ୍ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ସେବାର ସଉକ ବହୁତ ରହୁଛି । ସେମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ବଡ ଲଟେରୀ ମିଳିବ । କେତେକ ପିଲା ତ ଲଟେରୀ ଆଦିକୁ ବୁଝି ହିଁ ନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ସେଠାକୁ (ସ୍ୱର୍ଗକୁ) ଯାଇ ଦାସ-ଦାସୀ ହେବେ । ସେମାନେ କହନ୍ତି ଦାସୀ ହେଉ ଅଥବା ଚଣ୍ଡାଳ ହେଉ, ସ୍ୱର୍ଗରେ ତ ଆସିବୁ ନା । ତାଙ୍କର ଚାଲି-ଚଳଣି ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ତୁମେ ଏବେ ବୁଝିପାରୁଛ ଯେ, ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଦାଦା (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ବାବା ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ରାଜଯୋଗର ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । କେହି କେହି ତ ଏତିକି ମଧ୍ୟ ବୁଝିନାହାଁନ୍ତି । ଏଠାରୁ ବାହାରକୁ ଗଲେ ସବୁ ଖଲାସ, ଏଠାରେ ବସି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଯେପରି କିଛି ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧି ଇତସ୍ତତ ହେଉଛି ଏଣେ ତେଣେ ଧକ୍କା ଖାଉଛି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଗୋଟିଏ ହେଲେ ଭୂତ ବାହାରୁ ନାହିଁ । ଶିକ୍ଷାଦାତା କିଏ ଏବଂ କ'ଣରୁ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି, ଏକଥା ଜଣାନାହିଁ! ସେଠାରେ ସାହୁକାରମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଦାସ-ଦାସୀ ହେବେ ନା । ଏବେ ମଧ୍ୟ ସାହୁକାରମାନଙ୍କ ପାଖରେ କେତେ ଚାକର-ବାକର ରହୁଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ତ ଏବେ ସେବାରେ ଏକଦମ୍ ଉଡ଼ିବା ଦରକାର । ତୁମେ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନା ଅର୍ଥେ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛ, ବିଶ୍ୱରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ସ୍ଥାପନା କରୁଛ । ପ୍ରାକ୍ଟିକାଲରେ (ପ୍ରକୃତରେ) ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ସେହି ରାଜତ୍ୱ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ, ଏଥିରେ କେହି ଅଶାନ୍ତି ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ-ଭଲ ଘର ଦେଖିଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଘରେ ୬-୭ ଜଣ ବୋହୂ ବହୁତ ସ୍ନେହରେ ରହନ୍ତି, ବିଲକୁଲ୍ ଶାନ୍ତି ରହିଥାଏ । ସେମାନେ କହନ୍ତି - ଆମ ପାଖରେ ତ ସ୍ୱର୍ଗ ବିରାଜମାନ କରୁଛି । କୌଣସି ଲଢେଇ-ଝଗଡା ନଥାଏ । ସମସ୍ତେ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଥା'ନ୍ତି, ସେ ସମୟରେ ବାବା (ବ୍ରହ୍ମାବାବା)ଙ୍କର ମଧ୍ୟ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହେବାର ଖିଆଲ ଥିଲା । ଦୁନିଆରୁ ବୈରାଗ୍ୟ ରହୁଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଏହା ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ଅଟେ । ଏହି ଦୁନିଆର କିଛି ବି କୌଣସି କଥା ଯେପରି ମନେ ନ ରହୁ । ବାବା ତ ପିଲାମାନଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆପଣ ଆମକୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ନା ଭୁଲିଯାଅ, ନା ମନେପକାଅ । ଏହା ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ଅଟେ ନା । ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଏଠାକାର ନିବାସୀ ନୁହେଁ ନା । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି - ତୁମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେବାପାଇଁ । ବେହଦର ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଏହି ବ୍ୟାଜ୍ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ବୁଝାଇପାରିବ । କେହି ମାଗିଲେ କୁହ ବୁଝିକରି ନିଅ । ଏହି ବ୍ୟାଜକୁ ବୁଝିପାରିଲେ ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ବାଦାଶାହୀ ମିଳିପାରିବ । ଶିବବାବା ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି କି ମୋତେ ମନେପକାଇଲେ ତୁମେ ଏହିପରି (ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ) ହେବ । ଗୀତାର ପାଠକମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ, ଯେଉଁମାନେ ଦେବତା ଧର୍ମର ହୋଇଥିବେ । କେହି କେହି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଦେବତାମାନେ କାହିଁକି ତଳକୁ ଖସୁଛନ୍ତି ? ଆରେ, ଏହି ଚକ୍ର ଘୂରିଚାଲିଛି । ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ତଳକୁ ତ ଓହ୍ଲାଇବେ ନା! ଚକ୍ରକୁ ତ ଘୂରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକର ହୃଦୟରେ ଏହି କଥା ନିଶ୍ଚୟ ଆସୁଛି ଯେ ମୁଁ ସେବା କାହିଁକି କରିପାରୁ ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚୟ ମୋ ପାଖରେ କୌଣସି ଦୁର୍ବଳତା ରହିଛି । ମାୟାର ଭୂତ ନାକକୁ ଧରିଛି । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଆମକୁ ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଯାଇ ପୁଣି ରାଜ୍ୟ କରିବୁ । ତୁମେ ମୁସାଫିର (ଯାତ୍ରୀ) ଅଟ ନା । ଦୂରଦେଶରୁ ଏଠାକୁ ଆସି ଅଭିନୟ କରୁଛ । ଏବେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ଆମକୁ ଅମରଲୋକକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ଖଲାସ୍ ହୋଇଯିବ । ବାବା ତ ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହାକୁ ପୁଣି ମନନ-ଚିନ୍ତନ କରିବା ଦରକାର । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି କର୍ମଭୋଗର ବେମାରୀ ସବୁ ବାହାରକୁ ବାହାରିବ । ମାୟା ବହୁତ ହଇରାଣ କରିବ କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡିବାର ନାହିଁ । ଟିକିଏ କିଛି ବି ହେଲେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବେମାରୀ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ଆହୁରି ଅଧିକ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ବଙ୍ଗଳାରେ ଯଦି କେହି ଅଧିକ ବେମାରରେ ପଡିଯା'ନ୍ତି ତାଙ୍କୁ କହନ୍ତି ଯେ ରାମ କୁହ । ଦେଖନ୍ତି ଯେ ଏବେ ମୃତ୍ୟୁ ପାଖେଇ ଆସିଲାଣି, ତେବେ ହରିବୋଲ, ହରିବୋଲ କହି ଗଙ୍ଗାରେ ବୁଡାଇ ଦିଅନ୍ତି, ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ଆଣି ଜଳାଇବାର କ'ଣ ଦରକାର । ଗଙ୍ଗାରେ ପକାଇଦିଅ ନା । କଇଁଛ ମାଛ ପ୍ରଭୃତିଙ୍କର ଶିକାର ହୋଇଯିବ । କିଛି କାମରେ ଆସିଯିବ । ପାରସୀ ଲୋକମାନେ ଶବକୁ ରଖି ଦିଅନ୍ତି ତେଣୁ ହାଡ଼ ମଧ୍ୟ କାମରେ ଆସିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଆଉ ସବୁ କଥା ଭୁଲି ମୋତେ ମନେପକାଅ । ଆଚ୍ଛା ।

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ହୋଇ ଭାରତର ପ୍ରକୃତ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ଗର୍ବର ସହିତ ବୁଝାଇବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମକୁ ରୁହାନୀ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି, ଆମେ ରୁହାନୀ ସେବା କରୁଛୁ । ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବା କରିବାରେ ଉତ୍ସାହ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ।

(୨) କର୍ମଭୋଗର ବେମାରୀ ଅଥବା ମାୟାର ତୋଫାନରେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡିବା ଅଥବା ବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ଅନୁଚିତ୍ । ବାବା ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ତାକୁ ମନନ ଚିନ୍ତନ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ହର୍ଷିତ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧର ଅନୁଭୂତି କରିବା ସହିତ ପ୍ରାପ୍ତିର ଖୁସିକୁ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ତୃପ୍ତ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ପ୍ରେମିକ, ସେମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିସ୍ଥିତିରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ ସର୍ବଦା ପ୍ରାପ୍ତିର ଖୁସିରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । କେହି କେହି ସନ୍ତାନ ଅନୁଭୂତି କରିଥା'ନ୍ତି ଯେ ସେ ମୋର ପିତା, ସ୍ୱାମୀ, ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି... କିନ୍ତୁ ଯେତିକି ପ୍ରାପ୍ତି କରିବା ପାଇଁ ଚାହାଁନ୍ତି ସେତିକି କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ଅନୁଭୂତି କରିବା ସହିତ ସର୍ବସମ୍ବନ୍ଧ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହିଭଳି ପ୍ରାପ୍ତି ଏବଂ ଅନୁଭୂତି କରୁଥିବା ସନ୍ତାନମାନେ ସର୍ବଦା ତୃପ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ କୌଣସି ଜିନିଷର ଅପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁଭବ ହୋଇନଥାଏ । ତେଣୁ ଯେଉଁଠାରେ ପ୍ରାପ୍ତି ରହିଛି ସେଠାରେ ତୃପ୍ତି ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଅଛି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିମିତ୍ତ ହେବା ଦ୍ୱାରା ସେବାର ସଫଳତାରୁ ଭାଗ ମିଳିଯିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****